

“मीठे बच्चे- मधुबन परम पवित्र बाबाको घर हो, यहाँ तिमीले कोही पनि पतितलाई ल्याउन सक्दैनौ।”

प्रश्न:- यस ईश्वरीय मिशनमा जो पक्का निश्चय बुद्धि छन् उनीहरूको निशानी के हुन्छन् ?

उत्तर:- (१) उनीहरूले स्तुति-निन्दा..... सबैमा धैर्यताका साथ काम लिन्छन् (२) क्रोध गर्दैनन् (३) कसैलाई पनि दैहिक दृष्टिले देख्दैनन्। आत्मालाई नै देख्छन्, आत्मा भएर कुरा गर्छन् (४) स्त्री-पुरुष साथमा रहेर कमल फूल समान रहन्छन् (५) कुनै पनि प्रकारका इच्छा राख्दैनन्।

गीत:- जले न क्यो परवाना.....

ओम् शान्ति । रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई बसेर सम्भाइरहनु भएको छ अर्थात् पढाइरहनु भएको छ रूहानी विद्यार्थीहरूलाई । ती विद्यालयमा जो बच्चाहरू पढ्छन्, उनीहरूलाई कुनै रूहानी विद्यार्थी भनिदैन । ती त हुन् नै आसुरी, विकारी सम्प्रदायका । पहिला तिमी पनि आसुरी वा रावण सम्प्रदायका थियौ । अब राम राज्यमा जानको लागि ५ विकाररूपी रावणसंग विजय प्राप्त गर्ने पुरुषार्थ गरिहेका छौ । यो जसले ज्ञान प्राप्त गर्दैनन्, उनीहरूलाई सम्भाउनुपर्छ- तपाईं रावण राज्यमा हुनुहुन्छ । स्वयं बुझ्दैनन् । तिमीले आफ्नो मित्र-सम्बन्धी आदिलाई भन्छौ- हामी बेहदको बाबाद्वारा पढ्छौं, यस्तो होइन उनीहरूले निश्चय गर्छन् । जतिसुकै बाबाले भने पनि वा भगवान्ले भने पनि निश्चय गर्दैनन् । नयाँलाई त यहाँ आउने हुकुम नै छैन । विना चिट्ठी वा नसोधिकन कोही आउन पनि सक्दैनन् । तर कहीं-कहीं कोही आइहाल्छन्, यो पनि नियमको उलङ्घन हो । एक-एकको पूरा समाचार, नाम आदि लेखेर सोध्नुपर्छ । यिनलाई पठाऔं ? अनि बाबा भन्नुहुन्छ- ठीक छ पठाइदेऊ । यदि आसुरी पतित दुनियाँका विद्यार्थी हुन् भने बाबाले सम्भाउनु हुन्छ- त्यो पढाइ त विकारी पतितले पढाउँछन् । यो ईश्वरले पढाउनु हुन्छ । त्यस पढाइमा पाई-पैसाको पद मिल्छ । ठीक छ, कसैले धेरै ठूलो परीक्षा पास गर्छन्, फेरि कहाँसम्म कमाइरहन्छन् । विनाश त सामुन्नेमा खडा छ । प्राकृतिक प्रकोप पनि सबै आउनेवाला छ । यो पनि तिमीले जान्दछौ- जसले बुझेका छैनन्, उनीहरूलाई बाहिर भिजिटिङ् रुममा बसाएर सम्भाउनुपर्छ । यो हो ईश्वरीय पढाइ, यसमा निश्चयबुद्धि नै विजयन्ती हुन्छन् अर्थात् विश्वमा राज्य गर्छन् । रावण सम्प्रदायकाले त यो कुरा जान्दैनन् । यसमा बडो खबरदारी चाहिन्छ । स्वीकृति विना कोही पनि भित्र आउन सक्दैनन् । यो कुनै घुम्ने-फिर्ने ठाउँ होइन । थोरै समयपछि नियम कडा हुनेछन् किनकि यो हो परम पवित्र स्थान । शिव बाबालाई इन्द्र पनि भनिन्छ । यो इन्द्रसभा हो । ९ रत्नको औंठी पनि लगाउँछन् । ती रत्नहरूमा नीलम पनि हुन्छ, पन्ना, माणिक पनि हुन्छ । यी सबै नाम राखिएका छन् । परीहरूको पनि नाम छ नि । तिमी परी उड्ने आत्माहरू हो । तिम्रो नै वर्णन हो । तर मनुष्यहरू यी कुरालाई बिलकुल बुझ्दैनन् ।

औंठीमा जुन रत्न राख्छन्, त्यसमा कुनै पुखराज, नीलम, पेरूज पनि हुन्छन् । कुनैको दाम हजार रूपैया हुन्छ भने कुनैको दाम १०-२० रूपैया । बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार छन् । कोही त पढेर मालिक बन्छन् । कोही फेरि पढेर दास-दासी बन्छन् । राजधानी स्थापना भइरहेको छ नि । बाबाले बसेर पढाइ रहनु भएको छ । इन्द्र पनि उहाँलाई नै भनिन्छ । यो ज्ञान वर्सा हो । ज्ञान त बाबा

२०७२ पौष १४ मंगलबार २९-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

बाहेक अरू कसैले पनि दिन सक्दैनन् । तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य नै यो हो । यदि ईश्वरले पढाउँछन् भन्ने निश्चय भयो भने पढाइलाई छोड्दैनन् । जो हुन्छन् नै पत्थरबुद्धि, उनीहरूलाई कहिल्यै तीर लाग्दैन । आएर चल्दा-चल्दा गिर्छन् । ५ विकार आधा कल्पका शत्रु हुन् । देह-अभिमानमा आएर थप्पड मार्छन् । फेरि आश्चर्यवत सुनन्ती, कथन्ती, भागन्ती हुन्छन् । माया ठूलो दुस्मन हो । एउटै थप्पडमा गिराइदिन्छ । सम्भन्छन्— हामी कहिल्यै गिर्दैनौ तर पनि मायाले थप्पड लगाइदिन्छ । यहाँ स्त्री-पुरुष दुवैलाई पवित्र बनाइन्छ । त्यो त ईश्वर बाहेक कसैले पनि बनाउन सक्दैनन् । यो हो ईश्वरीय मिशन ।

बाबालाई खिवैया भनिन्छ, तिमी हौ नाउ । खिवैया आउनुहुन्छ, सबैको नाउलाई पार लगाउन । भनिन्छ पनि— सत्यको नाउ हलिन्छ तर डुब्दैन । कति धेरै मठ पन्थ छन् । ज्ञान र भक्तिको मानौं लडाईं हुन्छ । कहिले भक्तिको पनि विजय हुन्छ, अन्त्यमा त ज्ञानको नै विजय हुन्छ । भक्ति तर्फ हेर कति ठूला-ठूला योद्धा छन् । ज्ञान मार्ग तर्फ पनि हेर कति ठूला-ठूला योद्धा छन् । अर्जुन, भीम आदि नाम राखेका छन् । यो त बसेर सबै कहानी बनाइएको छ । गायन त तिम्रो नै हो । हीरो-हीरोइनको पार्ट तिम्रो अहिले चलिरहेको छ । यस समय नै युद्ध चल्छ । तिमीहरूमा पनि धेरै छन्, जसले यी कुरालाई बिलकुल बुझ्दैनन् । जो राम्रा-राम्रा छन्, उनलाई नै तीर लाग्छ । थर्ड क्लास त बस्न सक्दैनन् । दिन-प्रतिदिन धेरै कडा नियम हुँदै जान्छ । पत्थरबुद्धि, जसले केही पनि बुझ्दैन, ऊ यहाँ बस्नु पनि बेकाइदा हो ।

यो हल होलीएस्ट अफ होलीको हो । पोपलाई होली भन्दछन् । यहाँ बाबा हुनुहुन्छ होलीएष्ट अफ होली । बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबैको मैले नै कल्याण गर्नुपर्छ । यी सबै विनाश हुनेवाला छन् । यो पनि सबैले कहाँ बुझ्दछन् र ! सुन्न त सुन्छन् तर एक कानले सुनेर अर्को कानले निकालिदिन्छन् । न केही धारण गर्छन्, न कराउँछन् । यस्ता लाटा-बहिरा पनि धेरै छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— हियर नो ईभिल.....उनीहरूले त बाँदरको चित्र देखाएका छन् । तर यो त मनुष्यको लागि भनिन्छ । मनुष्य यतिबेला बाँदरभन्दा पनि खराब छन् । नारदको पनि कहानी बनाएका छन् । उनलाई भनियो— तिमीले आफ्नो अनुहारलाई त हेर— ५ विकार भित्र त छैन ? जस्तै साक्षात्कार हुन्छ । हनुमान्को पनि साक्षात्कार हुन्छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— कल्प-कल्प यो हुन्छ । सत्ययुगमा यो केही पनि हुँदैन । यो पुरानो दुनियाँ नै खतम हुन्छ । जो पक्का, निश्चयबुद्धि छन्, उनले सम्भन्छन् कल्प पहिला पनि हामीले यो राज्य गरेका थियौं । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! अब दैवी गुण धारण गर । कुनै पनि बेकाइदाको काम नगर । स्तुति-निन्दा सबैमा धैर्य धारण गर्नु छ । क्रोध हुनु हुँदैन । तिमी कति उच्च विद्यार्थी हौ, भगवान् बाबाले पढाउनु हुन्छ । उहाँले डाइरेक्ट पढाइरहनु भएको छ । फेरि पनि कति बच्चाहरू भुलिहाल्छन् किनकि साधारण तन छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— देहधारीलाई देखेमा तिमी अगाडि बढ्न सक्दैनौ । आत्मालाई हेर । आत्मा यहाँ भृकुटीको बीचमा रहन्छ । आत्माले सुनेर शिर हल्लाउँछ । सधैं आत्मासँग कुरा गर । तिमी आत्मा यस शरीररूपी तख्तमा बसेका छौ । तिमी तमोप्रधान थियौ अब सतोप्रधान बन । आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर्नाले देहको भान छुट्छ । आधा कल्पको देह-अभिमान रहेको छ । यस समय सबै देही-अभिमानी छन् ।

अब बाबा भन्नुहुन्छ— देही-अभिमानि बन । आत्माले नै सबै कुरा धारण गर्छ । खाने-पिउने सबै कुरा आत्माले गर्छ । बाबालाई त अभोक्ता भनिन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ निराकार । यी शरीरधारीले सबै कुरा गर्छन् । उहाँले खाने-पिउने केही गर्नुहुन्न, अभोक्ता हुनुहुन्छ । यसको उनीहरूले नक्कल गर्छन् । कति मनष्यहरूलाई ठग्नन् । तिमी बुद्धिमा अहिले सारा ज्ञान छ, कल्प पहिला जसले बुभुकेका थिए उनैले बुझ्नेछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले नै कल्प-कल्प आएर तिमीलाई पढाउँछु र साक्षी भएर देख्छु । नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जे पढेका थिए, त्यही पढ्छन् । समय लाग्छ । भन्छन्— कलियुग अझै ४० हजार वर्ष बाँकी छ । त्यसैले घोर अन्धकारमा छन् नि । यसलाई अज्ञान अन्धकार भनिन्छ । भक्तिमार्ग र ज्ञान मार्गमा रात-दिनको फरक छ । यो पनि बुझ्नु पर्ने कुरा हो । बच्चाहरू बडो खुशीमा डुबिरहनुपर्छ । सबै कुरा छ, कुनै इच्छा छैन । जान्दछन्— कल्प पहिला जस्तै हाम्रा सबै कामनाहरू पूरा हुन्छन् यसैले पेट भरिएको हुन्छ । जसलाई ज्ञान छैन, उनको पेट कहाँ भरिन्छ ! भनिन्छ— खुशी जस्तो खुराक छैन । जन्म-जन्मान्तरको राजाई मिल्छ । दास-दासी बन्नेहरूलाई त्यति खुशी रहँदैन । पूरा महावीर बन्नु छ । मायाले हल्लाउन नसकोस् ।

बाबा भन्नुहुन्छ— आँखाको बडो सम्हाल राख्नुपर्छ । अपवित्र दृष्टि नजाओस् । स्त्रीलाई देखेपछि चलायमान हुन्छन् । अरे, तिमी त भाइ-बहिनी, कुमार-कुमारी हौ नि । फेरि कर्मेन्द्रियहरूले चञ्चलता किन गर्छन् ! ठूला-ठूला लखपति, करोडपतिलाई पनि मायाले खतम गरिदिन्छ । गरिबलाई पनि मायाले एकदम मारिदिन्छ । फेरि भन्छन्— बाबा हामीले धक्का खायौं । अरे १० वर्ष पछि पनि हार खायौ । अब त पातालमा खस्यौ । भित्र सम्भन्धु— यिनको अवस्था कस्तो छ ! कोही-कोहीले त धेरै राम्रो सेवा गर्छन् । कन्याहरूले पनि भीष्म पितामह आदिलाई बाण मारेका हुन् नि । गीतामा धेरथोर सत्य छ । यो त हो नै भगवानुवाच । यदि कृष्ण भगवान्‌ले गीता सुनाएका हुन् भने फेरि यस्तो किन भन्छन्— म जो हुँ, जस्तो हुँ, मुश्किल कसैले जान्दछन् । कृष्ण यहाँ भएका भए थाहा छैन के गरिदिन्थे । कृष्णको शरीर त हुन्छ नै सत्ययुगमा । यो जान्दैनन्— कृष्णको धेरै जन्मको अन्त्यको शरीरमा म प्रवेश गर्छु । कृष्णको अगाडि त तुरुन्तै सबै भागेर आउने थिए । पोप आदि आउँछन् भने कति धेरै गएर जम्मा हुन्छन् । मनुष्य यो कहाँ सम्भन्धु र— यस समय सबै पतित तमोप्रधान छन् भनेर । भन्छन् पनि— हे पतित-पावन आऊ तर यो बुझ्दैनन्— हामी पतित छौ भनेर । बच्चाहरूलाई बाबाले कति राम्ररी सम्भाउनु हुन्छ । बाबाको बुद्धि त सबै सेवाकेन्द्रका अनन्य बच्चाहरू तर्फ जान्छ । जब धेरै अनन्य बच्चाहरू यहाँ आउँछन् तब यहाँ देख्छु, नत्र बाहिर बच्चाहरूलाई याद गर्नुपर्छ । उनको अगाडि ज्ञान डान्स गर्छु । धेरैजसो ज्ञानी आत्मा हुन्छन् भने आनन्द आउँछ । नत्र बच्चीहरूमा कति अत्याचार हुन्छ । कल्प-कल्प सहन गर्नुपर्छ । ज्ञानमा आयो भने फेरि भक्ति पनि छुट्छ । मानौं घरमा मन्दिर छ, स्त्री-पुरुष दुवैले भक्ति गर्छन्, स्त्रीलाई ज्ञानको लगन लाग्छ अनि भक्ति छोड्छन् भने कतिको हंगामा हुन्छ । विकारमा पनि नगएपछि, शास्त्र आदि पनि नपढेपछि भगडा हुन्छ नि । यसमा विघ्न धेरै पर्छन्, अरू सत्सङ्गमा जानको लागि रोक्दैनन् । यहाँ छ पवित्रताको कुरा । पुरुष रहन सक्दैनन् त्यसैले जंगलमा जान्छन्, स्त्रीहरू कहाँ जाऊन् । स्त्रीहरूको लागि उनीहरू सम्भन्धु नर्कका द्वार हुन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यी त स्वर्गका द्वार हुन् । तिमी बच्चीहरूले अहिले स्वर्ग स्थापना गर्छौ । यसभन्दा पहिले नर्कको द्वार थियो । अहिले स्वर्गको स्थापना हुन्छ । सत्ययुग हो स्वर्गको द्वार, कलियुग हो नर्कको द्वार । यो समझको कुरा हो । तिमी

२०७२ पौष १४ मंगलबार २९-१२-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बच्चाहरूले पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछौ। पवित्र त रहन्छौ। बाँकी ज्ञानको धारणा नम्बरवार हुन्छ। तिमी त त्यहाँबाट निस्केर यहाँ आएर बसेका छौ, तर अब त सम्झाइन्छ— गृहस्थ व्यवहारमा रहनु छ। उनीहरूलाई दुःख हुन्छ। यहाँ रहनेलाई त कुनै दुःख हुँदैन। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ— कमल फूल समान गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पवित्र बन। त्यो पनि यस अन्तिम जन्मको कुरा हो। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर आफूलाई आत्मा सम्भक्त। आत्माले नै सुन्छ, आत्मा नै यो बनेको छ। आत्माले नै जन्म-जन्मान्तर भिन्न-भिन्न ड्रेस धारण गर्दै आएको हो। अब हामी आत्माहरू फर्केर घरमा जानु छ। बाबासँग योग लगाउनु छ। मूल कुरा हो यो। बाबा भन्नुहुन्छ— म आत्माहरूसँग कुरा गर्छु। आत्मा भृकुटीको बीचमा रहन्छ। यी अंगहरूद्वारा सुन्छ। आत्मा यसमा भएन भने शरीर मुर्दा बन्थ्यो। बाबाले आएर कति आश्चर्यजनक ज्ञान दिनुहुन्छ। परमात्मा विना त यो कुरा कसैले सम्झाउन सक्दैन। संन्यासी आदिले आत्मालाई कहाँ देख्न सक्छन् र ! उनीहरूले त आत्मालाई परमात्मा सम्भन्छन्। त्यस्तै फेरि भन्छन्— आत्मामा लेप-क्षेप लाग्दैन। शरीरलाई धुन गंगामा जान्छन्। यो बुझ्दैनन्— आत्मा नै पतित बन्छ। आत्माले नै सबै कुरा गर्छ। बाबाले सम्झाइरहनु हुन्छ, यो नसम्भक्त म फलानो हुँ, यो फलानो हो....। होइन, सबै आत्माहरू हुन्। जाति-पातिको कुनै भेद रहनु हुँदैन। आफूलाई आत्मा सम्भक्त। सरकारले कुनै धर्मलाई मान्दैन। यी सबै धर्म त देहका हुन्। तर सबै आत्माहरूका बाबा त एउटै हुनुहुन्छ। देख्नु पनि आत्मालाई नै छ। सबै आत्माहरूको स्वधर्म शान्ति हो। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जुन कुरा कामको छैन, त्यसलाई एक कानबाट सुनेर अर्कोबाट निकालिदिनु छ, हियर नो इभिल.... बाबाले जुन शिक्षा दिनुहुन्छ त्यसलाई धारण गर्नु छ।
- २) कुनै पनि हृदको इच्छा राख्नु हुँदैन। आँखाको धेरै सम्हाल राख्नु छ। अपवित्र दृष्टि नजाओस्। कुनै पनि कर्मेन्द्रिय चंचल नहोस्। खुशीले भरपुर रहनु छ।

वरदानः— लक्ष्य अनुसार लक्षणको सन्तुलन राख्ने कलाद्वारा चढ्ती कलाको अनुभव गर्ने बाबा समान सम्पन्न भव

बच्चाहरूमा विश्व कल्याणको कामना पनि छ, साथै बाबा समान बन्ने श्रेष्ठ इच्छा पनि छ, तर लक्ष्य अनुसार जुन लक्षण स्वयं अनि सबैलाई देखिनु पर्ने हो त्यसमा अन्तर छ त्यसैले सन्तुलन गर्ने कलालाई अब चढ्ती कलामा ल्याएर त्यो अन्तरलाई मेटाऊ। संकल्प छ तर दृढता सम्पन्न संकल्प भयो भने बाबा समान सम्पन्न बन्ने वरदान प्राप्त हुन्छ। अहिले जुन स्वदर्शन र परदर्शन दुवै चक्र घुम्छन्, जुन व्यर्थ कुराहरूको त्रिकालदर्शी बन्न पुग्छौ— त्यसलाई परिवर्तन गरेर स्वचिन्तक, स्वदर्शन चक्रधारी बन।

स्लोगनः— सेवाको भाग्य प्राप्त हुनु नै सबैभन्दा ठूलो भाग्य हो।

✽ शब्दार्थः— मिशन= सैनिक दल, विशेष काम